

[Hans Jørgen Jensen]

Som afholdsmand har man de senere år været meget glad for at høre både den tidligere statsministers og også den nuværende statsministers bemærkninger om, at der skulle foretages en øget indsats mod alkoholmisbruget. Jeg kan sige, at den socialdemokratiske regering var jo på rette vej, idet den tidligere indenrigsminister, hr. Henning Rasmussen, havde fået stillet en række midler til rådighed, som var anvendt, da regeringen Anker Jørgensen måtte træde tilbage. Hr. Henning Rasmussen blev afbrudt i et arbejde, som jeg tror ville have ført til en bedre alkoholpolitik i dagens Danmark, end vi har nu.

Når vi kigger lidt på de bevillinger, der gives fra statsmagtens side, må jeg sige, at over for det store problem, som alkoholmisbruget i virkeligheden er i vores land, så ofrer den danske stat 660.000 kr. på årsbasis til oplysningsarbejdet – til statstilskud, kan vi sige, til organisationerne i afholdsbevægelsen.

Det, som bekymrer mig en lille smule, er, at den nuværende regering i sit budgetoplæg har sagt, at ikke bare i indeværende år, men også i 1985 og i 1986 og i 1987 vil man ikke foretage nogen dyrtidsregulering af dette beløb på 660.000 kr. Jeg lyttede derfor med megen opmærksomhed til udtalelsen om alkoholmisbrug i åbningstalen, selv om det kun var et par enkelte ord i forbifarten fra statsministerens side i hans tale (sp. 17), hvor han gør opmærksom på, at der skal ske en øget indsats. Jeg vil gerne efterlyse – om det så er hos statsministeren, eller det er hos socialministeren, hvis ressort disse problemer nu er lagt hen til – om man har nogle tanker, som man kunne fortælle folketinget og dermed befolkningen om, hvad det er for noget, der skal gøres ved en øget indsats.

Kristeligt folkeparti har sagt her ved debatten, at man kunne tænke sig, at man skulle kigge på beværterlovgivningen. Jeg tror ikke, at man skal kigge på beværterlovgivningen alene, men jeg tror også, man skal arbejde med disse problemer, som jeg har gjort igennem mange år, at man også skal kigge lidt på bevillingsnævnenes arbejde. Bevillingsnævnene har kun haft til opgave at give spiritusbevillinger til denne eller hin, der måtte søge det ude i lokalsamfundene. Jeg mener i virkeligheden, at nævnene, som arbejdede fornuftigt mange steder, kunne bru-

ges til at arbejde med det, jeg vil kalde alternative miljøer.

IOGT, en af de store afholdsorganisationer i vores land, lancerede, da den blev 100 år, et slogan om, at man skulle skabe alkoholfrie miljøer. Jeg vil gerne gøre folketinget opmærksom på, at jeg er en af de afholdsfolk, som ikke har nogen tanke om forbud. Jeg tror også, jeg tør sige, at hele den danske afholdsbevægelse ikke har det mere. Men det, som den danske afholdsbevægelse mener og påpeger, er, at der må mange flere penge til et oplysningsarbejde, et seriøst oplysningsarbejde, for at redde de mange hundrede tusinde mennesker, det i virkeligheden drejer sig om i vores land.

Jeg tror, vi må have et øget oplysningsarbejde i folkeskolerne, ved de højere læreanstalter, ude på vores højskoler, i ungdomsklubberne, og der må også gives langt flere penge til de organisationer, der på et frivilligt grundlag arbejder med disse ting. Man kan virkelig sige, at her er der noget, der er værd at støtte, og som jeg synes man fra folketingets side med skiftende regeringer i de senere år i for ringe grad har haft blikket rettet på.

Jeg vil pege på, at cirka 200.000 mennesker i Danmark har alkoholproblemer, og at det i virkeligheden rammer 500.000 mennesker. Det giver mange problemer, det giver skilsmisser, det giver sygdomme, som kræver udgifter fra de sociale kasser i stort omfang. Derfor mener jeg, at et forebyggende arbejde her må etableres.

Der er så mange, der taler om at spiritusafgifterne giver en god indtægt i vores samfund, men der er aldrig nogen, der i virkeligheden tænker på, hvad spiritussen skaber af problemer: hospitalsindlæggelser, alkoholambulatorierne, som vi har rundt omkring, sygdom på arbejdspladserne, mennesker, der dør for tiden, osv.

Jeg nævner alle de ting for at gøre opmærksom på, at her har vi et stort samfundsproblem. Jeg håber og tror, at dette problem kan løses – også ved, at det løftes op over den almindelige partipolitiske diskussion – og at man kan se, at det er et problem, det er nødvendigt at få løst.

Når jeg nu har ordet, kan jeg ikke lade være med at sige, når hr. Lawaetz heroppefra fortalte, at hr. Svend Auken aldrig havde gået på et cementgulv, at det tror jeg egentlig